

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094791840/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Hvad der begynde som en brummen af en søvrig bjørn, det endte med et brøl som af hundede løver.

Det var begyndelsen til kampbulderet, og det følgende brag, som var endnu vildere, det var solen, der brast. Se lynenes broderi på den mørke himmel! Glem jer angst, mennesker, og se bedre, om I ikke skulle kunne tyde denne ildskrift; hvor mange hemmeligheder tror I ikke, lynene skriver op synlige for alle, om I blot forstod at læse dem!

Udøs alt jert raseri, o skyer! Brøl, som I skulle revne! Hyl, så man kan høre, I er i barnsod for lyn! Overdov hverandre, og kast alle himlens forførelser ned på jorden! Kunde I ikke ha lyst til i det hele tæet at gøre ende på den ækle klar, som I underriden, i et pludseligt anfald af elskov, kaster jer over, og som I så igen hurtigt stiger op fra for at nå til rene højder efter omfavnelsen? Føler I ikke liom jeg det skammelige i at skulle opholde sig i nærheden af sådan en sump? Fryder det jer ikke i det mindste at dyppe den ordentlig i vand og ild fra tid til anden? Måske osse der kunde tændes en gnist, som forstår jer, måske I kunde ha held til at vaske et enkelt sted rent. Tænk på alt dette, o skyer, og gør så jer pligt! Lad jere skrald vælte sig nedefter som lavner, som ulyre kugler, der ruller fra den ene ende af himmellvælvingen til den anden.

Nu blir bragene kortere som en rasendes afbrudte, stammende hyl; tæt som plejslag på et tærsegulv faldet lynene på jorden. Se, hvor menneskene hopper og springer og vrider sig! Mange af dem er blevet en hel alen kortere af angst. Ha! ha! Nu er I nok bange for jer verden! Hør! over jere hoveder styter planeterne ned og knuses med hvinende knald mod himlens tag. Mine skyer er som ophidsede hvaler; de spyt deres ildfråde ned på jorden, deres vældige kroppe jager vildt afsted, og skum af ild sprøjter højt op omkring dem. De snøfter af begærlighed efter at knuse, og hver gang de sender en ildstråle ud, står der igen flere menneskeboliger i brand. Fy jord! du ser fæl ud i stærk behyning, dit kryb vrider sig læslig under flammerne, og man ser grimme, rådne pletter, som aldrig burde dukke frem af deres mørke.

Jeg ser mine skyer skrumpe ind, deres udmattede sider gisper, de har udgiet al deres ild. Hej, bæster, afsted! Fol stormens pusk,

74

som jeg har suse ned over jere trætte lemmer! I galop, og forsvind.

Se, hvor de slunkne skylegemer driver bort i uordentlige hobe! Og nu, vinde, tilfaldet byttet jer. Alt, hvad lynet har slået løst fra jorden, er jert, gråb det, og får bort!

De frække vinde falder raske og villige over deres bytte. De stormer vredt af sted med grene, blade og blomster i et milelangt tog, et sejerstog, et triumftog, og sommeren har med sine rigdomme måttet levere alt det fornødne til festen. Med frisk løv om hovedet og blomster til sløb finer vindene hen over kamppladsen og fråser i rov.

Timen er glet. Farvel vinde, tak skyer! Gå så tilbage til jer herrer, og sig ham, at jeg nu føler, hvor stolt det er, at ens vink betyder torden, at ens nik følges af et lyn, der slår ned.

Men nu ved jeg et: jeg vil ikke være menneske mere. Jeg vil ikke være blandt dem, der får ris af lynstråler, og som overføres af tordenskræld – nej, jeg vil selv være en sky, en uværssky. Mørk, lumsk og skummel vil jeg stå over menneskenes hoveder, og i nederdrægtig tavshed vil jeg udruge de mest ubarmhjertig skarptakkede lyn. Jeg vil hænge dér truende og tavs og underfundig udtænke gyselige tordenskræld. Stiltiende og kulsort vil jeg drive på himlen i lange tider, skulende og med fremhykket uskadelighed vil jeg formerke solen, men ellers lade som ingenting. Jeg vil se dem først blive bange og så, skuffede af min vel beregnede, infame stilhed, ta mod til sig og ikke regne mig for noget, anse mig for en uskadelig sort klat skidt, som ganske vist uheldigvis er kommet til at hænge deroppe, men som man jo kan h være at se på, da den dog ingen fortræd gør.

Og så omsider, netop som de er midt i at æde og drikke og formere sig, så vil jeg udsende min langsomt og i det dulgte avlede søn, lynet; med et grufuldt tordenvræl vil jeg slippe ham ud af min favn, la ham hvise som det hvassete ildspyd gennem det uforberedte verdensrum ned til de forlængst fuldstændig beroligede mennesker.

Ha, hal langt skal det tordengrin være, som ryster mine sider, når jeg ser min søn sprede uventet, forhervelig ild om sig. De skal med sknek se, at den sorte sky er blevet hvidglødende, at den dede sky er blevet levende.